

Proza lui Nicolae Davidescu

Romanul romanesc in opinia lui A. Marino a avut drept caracteristica "arderea etapelor" si incercarea de umplere a spatiilor albe, in insusire care venea din necesitatea recuperarii timpului pierdut. Arderea etapelor a fost dovada a unei "receptivitati intarziate si a unei selectii desfasurate dupa alte criterii decat cele organice". Ea era considerate obiectivare impersonala a unor complexe de inferioritate resimtite fata de literaturile aansate ale Europei .

Prima etapa semnificativa din istoria romanului romanesc a inceput abia in prima jumătate a secolului al XIX-lea, si a ajuns la apogeu in anii 1845-1863, cand apar: "Istoria lui Alecu Soricescu" de la Ion Ghica, "Hainele Inimii", in anul 1850, de Mihail Kogalniceanu, "Hotii si hangiul", de Alexandru Pelimon, "Istoria fundarii Bucurestilor", in anul 1858, de Alecu Cantacuzin, "Manoil si Elena" (anul 1855), de Dimitrie Bolintinanu, "Un boem roman" (anul 1860), de Ion Ghica etc.

Romanul romanesc a luat nastere dupa modelul oferit de modelul apusean si s-a impamantenit deoarece raspundea gustului nobilimii, al burghezii, mijlocii si mici, care formau dupa anul 1848 principalul public.: "nici literatura cronicarilor, nici folclorul, nici chiar romanele medievale(asa-zisele "carti populare"), nu au cum sa explice Manoil, sau "Misterele Bucurestilor. Noi astazi putem vedea in istoria hieroglifica un fel de roman, dar Ion Ghica copia istoria lui Alecu dupa Jerome Paturot a la recherche d'un position sociale", iar Kogalniceanu urma indeaproape pe Balzac si pe G. Sand.

Cea de-a doua etapa in istoria romanului romanesc a fost cea a consolidarilor, prin aparitia primului roman autohton "Ciocoi vechi si noi" (1862-1863), urmat de o serie de alte realizari ale lui Hasdeu, Duiliu, Zamfirescu, I. Slavici, A. Vlahuta. Se observa acum pus pe latura sociala a existentei.

In perioada interbelica se va contura varsta europeanizarii, a maturizarii depline, a sincronizarii cu marele roman european. Romanul devenit o autentica tentatie pt poetii N. Davidescu, Ion Minulescu, Tudor Arhezie sau criticii Garabet Ibraileanu, Eugen Lovinescu, G. Calinescu: "intr-o evolutie rapida si o aturizare in saluri bruste, romanul romanesc intra in curand in circuitul european, castigand o competitie pentru care in alte culturi a fost nevoie de secole." Intre 1919-1939 "romanul romanesc strabatuse sub raport tehnic distanta de la Balzac la Proust si la Joyce. In romanul romanesc interbelic coexistau 2 modele epice: modelul narativ obiectivat si modelul narativ experimental. Primul (balzacian, tolstoian) presupuneau un narator omniscient, un romancier anchetator si un studiu social.

Romanul de tip Balzacian ar reprezenta prima varsta a romanului modern. Folosind clasificarea romanului dupa N. Manolescu in opera sa "Arca lui Noe". Radu C. Teodosiu da o tipologie a romanului romanesc tranzitiv, corespunzand doricului manolescian, caracterizat prin omniscienta naratorului reflexiv, sau ionic manolescian, in care persista iluzia realului si personajul narator preocupat in primul rand de metaromanul, de reflectie, care ar corespunde corintului manolescian, in care intalnim cunostinta de sine a personajului si scriitor si povestitor, practic eroul balzacian, burghezul insetat de fapte si cuprins de o debordanta energie, spre deosebire de eroul

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

romanului experimental, care este cerebral reflexiv, intelectual, complex si complicat.

Romanul modern a fost supus unei structuri dialectice. Michael Raymond considera "secolul al XIX drept epoca de aur a romanului prin Balzac si Zola" Noul roman a devenit aventura unei scriituri, un act narcisiac, un roman al romanului, o meditatie asupra mijolacelor sale de expresie. Ironia, nostalgia, parodia si autoparodia, amplificarea spiritului critic si a naturii interogative, recursul la parabola, patrunderea masiva a elementului livresc, autoreferentialitatea, au fost doar cateva dintre atributurile noului roman. Romanul secolului al XX-lea "merge de la sinteza enciclopedica la faramitare" .

Variat ca teme de inspiratie, trecand de la romanul social la cel psihologic, variat ca mijloc de expresie intrebuintand cand arhitectura zolista precum in romanele lui L. Rebreanu si N. Davidescu, cand compozitia autobiografica precum la I. Minulescu, romanul a marcat adevarata dimensiune a literaturii romane. Dupa aceasta evocare a evolutiei a romanului romanesc, putem discuta despre locul si rolul prozatorului N. Davidescu in contextul literaturii romane.

Nicolae Davidescu a fost un scriitor total: poet, romancier, dramaturg, eseist, critic, "un aristocrat al literelor interbelice". Timpul insa nu a lucrat in favoarea prozatorului. Ca pot, Nicolae Davidescu fusese baudelarian, ca prozator modelele sale au fost Villiers de l'Isle Adam si Oscar Wilde. Tudor Vianu la incadrat in categoria prozatorilor fantazisti alaturi de Adrian Maniu, Ion Minulescu, Matei Caragiale si a observat inrudirea cu prozatorii decadenti ai secolului trecut prin inventie si stil: "amatorii de arta si senzatii rare, pornind nu de la observarea realitatii, ci de la date ale fanteziei speculand pe alocuri pitorescul exotic si istoric si cultivand atitudinile satanismului, stilul paradoxal si imaginea stranie, scriitorii fantazisti au prilejul sa introduca valori de arta pe care un tablou aspirand catre intregirea contururilor nu le poate trece cu vederea.

Nicolae Davidescu a recurs la folosirea unor termeni lexicali preferati ai decadentilor precum: cosmar, luxura, nevroza, halucinatii, decreptitudine, hipnoza, pervers, straniu, deschizand noi notiuni ale modernismului.

-Autor: Vancea Catalin-